

cam în același fel, însă blana lor era diferită. Asta îmi spunea cu siguranță că nu erau frați. Și, cu toate că era o treabă cu adevărat riscantă, ceva m-a făcut să mă apropiu de ei și să dau din coadă.

Însă magia asta nu a durat mult, pentru că, așa cum aveam să aflu mai târziu, oamenii sunt de trei feluri. Sunt oameni care urlă, te alungă și aruncă după tine cu diverse chestii, pe care i-am numit strâmbăcioși, pentru că făcuseră se strâmba atunci când ne vedeau. Mai sunt și oameni indiferenți, care trec pe lângă tine ca și cum ai fi o piatră, pe care i-am numit aiuriți, pentru că sunt mereu cu capul în nori. Și sunt oameni care îți vorbesc frumos, te cheamă, îți aduc apă și mâncare și te privesc într-un anumit fel pe aceștia i-am numit scârțâți, pentru că vorbesc cu tine mereu pe un ton înalt și scârțâit, care se aude ca și cum s-ar mișca întruna o ușă veche, cu balamalele ruginite. Așa am și învățat să fac diferența între ei, după modul în care mă priveau. Știam din start care este care și ce urma să se întâmple, așa că am început și eu să răspund fiecăruia cu aceeași monedă. Pe cei care

mă alungau și strigau după mine îi lătram cât puteam eu de tare încă înainte să apuce să zică ceva, pe cei care nu mă băgau în seamă îi ignoram și eu, iar pe cei care mă priveau frumos îi priveam și eu la fel, făcându-mi ochii mari, greu de refuzat. Mai dădeam din coadă, mai făceam și ceva giumbușlucuri – mă dădeam peste cap, mă învârteam după propria-mi coadă –, și mereu căpătam ceva de mâncare și apă de băut.

avea siguranța unei mese? O fi o chestie a oamenilor, pentru că noi, câinii, nu gândim așa.

Cei care aveau grijă de noi nu erau diferiți de oamenii de afară. Găseai acolo și scârțâiți, și aiuriți, dar și mulți strâmbăcioși. Singura diferență o făceau voluntarii care veneau din când în când și se purtau mult mai frumos cu noi. Însă asta se întâmpla prea rar și fără să ne îmbunătățească prea mult situația. Nici nu trebuia să te obișnuiești prea mult cu unul mai drăguț, fiindcă nu știai când sau dacă se va mai întoarce. Așa că am refuzat să-mi mai fac iluzii. Stăteam numai în cuști și o dată pe zi ni se dădea de mâncare și ni se curăța

spațiul. Nu puteai să sapi o groapă sau să rozi un lemn, nu puteai să miroși o plantă sau să-ți marchezi teritoriul pe un copac. Era îngrozitor. Și, pe deasupra, am observat că din când în când unii dintre câinii din jurul meu erau luați și nu mai erau aduși înapoi. Am început să cred că sunt urmărit de un ghinion crunt. Tot ce se apropia de mine dispărea. Așa cum dispăruseră și mama, și pisica, și frații mei, dar mai ales Emma. Îmi era clar: era ceva cu mine. Și mă așteptam ca în curând să dispar și eu.

DE TOT ȘI PENTRU TOTDEAUNA

Mi-aș fi dat viața pe loc pentru ea și pentru fiecare membru al familiei. Pentru că așa iubesc câinii, de tot și pentru totdeauna. Aici ne deosebim de oameni, despre care am auzit că mai uită să iubească și uneori li părăsesc pe cei dragi. Nu și eu. Și, de fiecare dată când a fost nevoie de mine, am fost acolo. Îmi aduc aminte de un astfel de moment, când Emma și părinții ei m-au luat și pe mine pentru prima dată la o plimbare prin pădure. A fost ceva cu adevărat special. Nu mai fusese niciodată într-o pădure și, de cum m-am dat jos din mașină, am început să alerg încolo și înapoi, cercetând și căutând orice urmă, orice dâră, orice iz suspect. Eram ca un câțel electric, alergând de colo colo, cu toate simțurile treze. Emma însă voia să se joace, așa că am ascultat-o. A luat un băț de pe jos și mi l-a aruncat cât a putut de departe. L-am adus înapoi ca o săgeată. Apoi din nou și din nou, până când a obosit. Nu și eu, care aveam o misiune. Era mult mai ușor să îi păzesc acasă, între gardurile curții, decât aici, unde putea să apară din orice loc vreun pericol. Și, pe lângă asta, simțurile îmi erau amețite de tot felul de senzații noi, pe care nu le cunoșteam și nu reușeam să le identific. Când am adus bățul ultima oară, am prins un miros ciudat și am alergat cât am putut de repede spre Emma. Era acolo, în iarbă, ceva ce